

תת"ע 1402/10/19 - מוחמד סלמאן נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 1402-10-19 מדינת ישראל נ' סלמאן
תיק חיצוני: 41114647922

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
המבקש	מוחמד סלמאן
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 12.11.2019.

המבקש קיבל דו"ח שמספרו 41114647922 המייחס לו עבירה של אחיזה או שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית בזמן נהיגה לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 ביום 10.2.2019.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו קנס המקורי בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי לא התייצב לדיון שהתקיים בעניינו מאחר שבאותו המועד היה חולה מאוד ומרותק למיטתו עקב כאבים כרוניים בגבו התחתון, דבר שחייב אותו להיות מרותק למיטתו מספר ימים. לטענתו הוא גילה אודות פסק הדין לאחרונה לאחר שחזר לשגרת יומו ופנה לבית המשפט.

המבקש כפר במיוחס לו וטען כי יוכיח את טענותיו לכשיינתן לו יומו בבית המשפט. לטענתו, אין בכונתו לנהל דיון הוכחות והוא מעוניין להגיע להסדר עם המאשימה מיד עם ביטול פסק הדין.

המבקש הוסיף וטען כי הותרת פסק הדין על כנו עלול לפגוע ברישיון נהיגתו בשל שיטת הניקוד של משרד הרישוי, שעלול לגרום לאיבוד מקור פרנסתו.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי מעיון באישור המחלה עולה כי זה הוצא בדיעבד ואיננו מפרט את הבעיה הרפואית אשר המבקש טוען שהייתה לו ומכך לא ניתן ללמוד מאישור זה על סיבה מוצדקת לאי התייצבותו. לטענתה, על אף שזומן כדין בחר המבקש שלא להתייצב למשפטו וזאת על דעת עצמו מבלי לשלוח בקשה מתאימה בטרם מועד הדיון.

לטענת המשיבה המדובר בדו"ח מסוג ברירת משפט ועל כן גם לא ייגרם עיוות דין, זאת בפרט כאשר המבקש טוען בבקשתו כי אינו כופר בעבירה ואינו מתכוון לנהל הוכחות.

דין

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דין בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל**, (7.4.2008):

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגינות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם

המבקש טען כי מצבו הרפואי חייב אותו להיות במיטתו מספר ימים ועל כן לא התייצב לדיון.

מעיון באישור המחלה, שצורף לבקשתו של המבקש, עולה כי מדובר באישור רטרואקטיבי שהוצא ביום 24.11.2019 וממליץ על מנוחה בין התאריכים 10.11.2019-15.11.2019. מדובר באישור רפואי שאינו תקף למוסדות רפואיים שלא ניתן ללמוד ממנו על מצבו הרפואי של המבקש ויכולתו להתייצב בבית המשפט או להגיש בקשת דחיה.

משכך, איני סבורה כי המבקש הוכיח שמצבו הרפואי לא אפשר לו להתייצב לדיון ומהווה סיבה מוצדקת לביטול פסק הדין.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדיון.

האם קיים חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל (24.4.2018)).

במקרה שבפניי הכחיש המבקש את המיוחס לו.

הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדיון שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל (14.4.2002), רע"פ 1773/04 אלעזרה אסמעיל נ' מדינת ישראל (23.2.2004)).

כפירתו של המבקש במיוחס לו הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה והוכחתה.

בנוסף, חרף עברו התעבורתי של המבקש הכולל 14 עבירות קודמות שאחת מהן דומה לעבירה בה הורשע, ועל אף בקשת המשיבה להשית על המבקש פסילה על תנאי וקנס הושת עליו הקנס המקורי בלבד. בנסיבות אלה אני סבורה כי מדובר בענישה מידתית וסבירה.

המבקש טען כי הותרת פסק הדין על כנו תסב לו נזק קשה, זאת בשל שיטת הניקוד של משרד הרישוי שעלולה לפגוע ברישיון נהיגתו ולאיבוד מקור פרנסתו. הניקוד שנרשם על ידי רשות הרישוי אינו חלק מגזר הדין ואינו מהווה עיוות דין המצדיק ביטול פסק הדין.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ד' כסלו תש"פ, 02 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.